

På den tiden, jag var i Lönna hade man åt-
skilliga fiskerier. Man hade det s. k. rusor,
större för gädda, mindre för ål och det använde man
svölspätte och sälgarna.

Rusor tillverkades av bomullsgarn. Det var en
särskild sort, som man tävlat använda. Det
skulle vara 12 trådar av var 12. På denna
tid hade man inga sådana affärer i Lönna,
som fälde garn utan man färd var till
Malmö för att köpa färd. Det var en
väs garnbod där, som färd kölls till
salu. Till villagarna behöfde man sjö
färd utan det sålde med var. trådar. I Håll
kunde man använda även sex-trådar.
Detta kallades på denna tiden silmaril
"svish."

De "rusor," som jag hade, har jag opåls bundit.

För att hålla ut nälet i "husen" använde
man s. k. "bögla". Dessa var vanl. två anta-
let 3 eller 4 men det kunde även fin-
nemas, att man hade flera ex. 5. Dessa
var gjorda av koppertråd på senare tid
men fick en bärja färdig i de tidiga.
Att tillg. inför man fick använda de
färdiga. Man hade på sina ställen
ett måste vara av mycket hårt trä-
slag, då de ju måste grävas ut nälet.
Att de kunde dräpa g. att använda riket.
Som helst träslag som helst ex. för ut.
Man använde alltid ett.

Beträffande bögla på var de var
starkt. Den riktiga var stark och den
små var i regel 1 aln hög och en
aln bred. De följande blev allt mindre

Om mindre. Åstundel. mellan varje "bygel"
skulle vara jämt en aln. I den "ryska"
om jag hade gjort funnos tre intögen,
det första var öfver, det andra var
mindre. Om det tredje var mindre. Skil-
naden den ena och den andra nästan alltså
vara en aln.

Den minsta delen kallades monstade skote,
om jag vel. kallade det, men det fanns
folk öfver, som benämnde denna del
intögen eller gumpen.

Vi fäste "isän" med två hand i byglarna,
så de lyfte och nere. Den var på två stn, att
den var den sänkta ner i vattnet. Kunde
den stå på botten och med ända upp till
ytan. Det första kunde nådde upp till
ytan men det andra låg under den andra.

och som mest om "frärlit" (man hade ut
den som fick någon fisk.

Till allen använde man mindre "resor",
Fol. vanl. gäddor, Fol. above tank Fol. mörk
- beträffande denna fisk är det anmärkt,
att den kallas vanligen örk av folket men
är själva verket mörk, varvid man vid-
skunda vil uttalt låter sig om-gud fäls
bok - använde man större "ryssor".

Nå jag har själv gjort mina "resor", så
hade jag, när jag kände den, giva det
så, att jag upphäradde c:a 100 markor
Sedan vi hade vägrat med dessa pengar,
känd vi den maha efter markor. Själva
tyckte jag, att när vi blev färdiga med, blev
de mindre och mindre. För mig för, att
nästan en hel vecka att kända en "resa".

Men det fanns folk också, som ej själva kunde
finna en ryssens uten måste höra den för
pengar i handens botten. Men dessa hade
ej så mycket glädje av sin "ryssa" ty
vanligen fick man ingen fisk i den. Man
påstod, att fisken icke växer i den.
Man kallade det, att de ej "fiskade". På
så sätt var de inte till något.

Rusarna var det ej något särskilt med.
Vi gjorde som man brukar. Vi drog och trädde
in. Alla var lika. Något särskilt namn
på dem fanns ej.

Russerna fästes i stora pålar. Jag använde
en sten i stutten för att få den att
gunga. På "ryssan" fanns två almar,
den ena var längre än den andra.
De var ungefär ett par hundra långa.

Jag tatte en på vid vandra almen om
en vid stuten.

Rödprättegarn var mycket olika stor.
Det fanns sådana, som var 400-500 fannan
lång. I nedansidan på dessa var hanken
förmad stena, i den övre fanns "flätslotts".
Med detta döes ett slags hårt trä, som
stod sig väl för det påtände i rattnet.
De var lika en slags pyrkartiga trärötter,
och var ca ett till ett och ett halvt
fem lång.

Man tattes ned i rattnet hastigt men
och sål man den rätta spinkan
mot rattnet. Det var stena, som drog
den ned, medan "fläts" kunde hålla
den uppe. Till tråk använde man
garn med mindre maskor men till

hvarjehvils som spättor ~~en~~ vor de sta mæst
större. När fiken hade kommit in i näbb,
snodde de sig alltså in i maderena,
och till slut kunde de ykorna täppla.
De "tägare" vi hade vor de ganska
läga. Men i dessa vor maderena mycket
mindre. Lilla kunde ej en sig in utan när
den näbb hade kommit dit, så skulle den bli
där. Tafrö behöfdes mindre mæst. I all
näbb återändes sex-hädel omullogan
- det var samma ort, som återändes till
ogård, och frib, var det ganska -

För i tiden de mæstade näst. Omullogan
gav att gör näb ar, frib och an-
vända till gån. I omullogan återändes
frib, att frib mæst omullogan och
frib till ar. Men hade om de

olika orters finhet på landet. Men allt gröna var
knyttat en "isra" på denna tid var mycket
artigt anmärke. Men tog dessutom flera
gångar på lång tid. Allt kunde ta nästan
en månad och mer tid. Men på den tiden
kunde man ju godt tid om vintern. Man
kunde ju inte så mycket att göra om man.
Under vintern fick ju gröna i rörelse, och
man skulle ha tid även, då man ju var mera
sysselsatt.

När man knöt en "isra", så gjorde
jag så, att jag hade gjort en finne c:a
tre tum lång och denna var skuren vid
eftersom man var storlek. Men tog man
sedan i handen och band över den. Men
måste vara fullständigt jämn och slät,
så att alla maskor skulle bli lika stora.

Mamma "br" köptes i Köpen hansen ty de var
slankare och bättre än de svenska. All, som
de hade sagt att vara till Köpen. Fick några
sag med de svenska. Det främst att man ofta
att man beglade till spör eller "en spör" Allt.
Man tyckte, att detta lag var nära på
dena tid.

Man hade älskar, som man frägnade
all med, men även kunde man få
trask på dem. Man hade 100 kror på
sage "spitt". Det var en "fläckel" träbit
som var c: a 50 tum lång, som man
sack krorerna "in i fläcken". Dessa
skulle spinka ner och lägga på botten.
Till den använde man smuttsv och "re".
Trafic ända hade vi en bog, som gick
omkring vatten med en flägg i; så

Allt man när man sedan kom för att få upp
 Alen, skulle se, var den lag. Menna bestod
 varl. av ett flygde trä, till vilket man
 kunde använda trädet och var juvar, varl. var
 den av juvar som dessutom satt det en sten,
 Tämleyn stö, undertill, som skulle hålla
 det att den ej kantrade. Men hade den ej
 varit från uten varl. i siktsen för
 att jätten lättare skulle nappa på kulan.
 Till det sjuvaren användes en träbild
 Hago by. By var villagarna sättes på botten
 och man sedan skulle få den, så var de ju
 ytterligare trädet ett litet mer än om man
 satte den i nstan och man skulle sedan
 dras efter den så kunde man ha
 snid att hitta den ändå. Släpfr
 kunde det hända, att vi band den fast

i väter om att vi stannade kvar i den,
tills vi skulle mala en näter.

På vintern, när isen låg, kunde det handla, att
vi gick ut och plockade torsk. På denna tid
spec. i mina yngre år, var så rätt jä-
mna mig vinterna mycket strängare än
om de är nu. Man kunde gå på
en snor, som man gick på kumpellen
bomullsgården. Men om c:a 30 fanns
lång. I den nedre delen av denna
delt bränske, som var färdig i gä-
piller. Men var tämligen stora käl-
kvar. Själva piller var av björ eller
teven. Ett senare dag kom ut, var
det mörkt, att tröskor nappade tårer
på detta, så det lyfte mera
I mina tankar var det en och

Ännu, som hade en gäst. Det var tre
tänker som satt på ett skaff ett stöcke, från
vändera och på insida 2 vändera fanns
en kull. Till god användelse men blott,
som bestod av tjäna och en sorts gäst.

Står jag tjänte på Ven, så hade vi varit
i Landarna. Det höjde sig en tång
och var på den tiden närmaste stadi.
Det brukade vi alltid vara, så vi hade
någon ärenden. Vid det tillfället
var jag en gång en sekton av gammal
Så precis som vi kom utom hemmen så
såg vi ett skepp, som segrade med blom-
degel på alla tre masterna, komma
in och så. Vi tog till, att det låg i en
på guld staden. Såorde kaptenen "Vi

får haud stoem i natt." Och det desjode mer
än tre dygninnan vi kunde komma in i
Mannar igen och full Ven.

Men man fick frihelgerna, kiste man ej,
men man sade: Lycken låhan man, ja
fan, när han sålde låhan". All var
ett gängre ordet.

När solen gick ner i moln och datter skolan
'ning' de, betydde detta ordet.

Man fästade, att om man mötte några
därskilda personer, som hade stus med de
när man skulle ut och hämta mat, så
sade man: "Idag får jag inget teap, jag
hade ett ont möte."

Spöghuset var en magiskulturn och med-
förelse efter händelserna, så att både beres
och hänga till på att komma upp.

Nu var mycket konstigt med mig. Jag
kunde inte gå ombord på den båten,
när jag var liten jag, utan jag fick väntningar
och blev sjuk. Detta varade till jag blev
sexton år men sedan blev jag fri från min
sjukdom och kunde vistas på syn, som mycket
som helst utan att känna det allra minsta.

De gamla berättade att man för att bli av med
den skulle ta sig ett tagga totalt. Kunde
onen detta så kunde man sig även vil
syn och blev fri från sin sjukdom. Jag har
gjort detta sedan jag var tre år gammal.
Men jag blev inte bättre för den skulle jag
efter vil jag kunde försöka som det tiden,
som skulle bli den.

I Annelöv bodde det en klok "gubbe". Men
kallade honom allmänt i taliter den "lulle"

4258

15.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

mannen. Han skulle ta en god och fin god
färd. När de hade lämnat honom, så hade
han alltså: Satt en utöfning på, där det
av något, där fad Ni. De, som skulle komma
för honom, skulle lämna honom en blus från
den spise och han fick på den och kunde
den och den hade han fullt i bestående
hän i hem, så blev det nog bra.